

Oordeel 2025-130

Datum: 27 november 2025
Dossiernummer: 2024-0665

Oordeel in de zaak van

██████████
wonende te ██████████, verzoeker

tegen

Het College van Burgemeester en Wethouders Gemeente Gooise Meren
gevestigd te Bussum, verweerder

Oordeel: 2025-130
Vervolgvel: 1

1 Verzoek

Verzoeker vraagt het College om te beoordelen of verweerder verboden onderscheid op grond van ras heeft gemaakt door haar geen reëel zicht te bieden op een woonwagenstandplaats.

2 Verloop van de procedure

- 2.1 Het College heeft kennisgenomen van de volgende stukken:
- verzoekschrift van 18 september 2024, ontvangen op dezelfde datum;
 - aanvullend stuk van 28 januari 2025;
 - verweerschrift van 12 mei 2025;
 - aanvullend stuk van 7 oktober 2025.
- 2.2 Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 9 oktober 2025. Partijen zijn verschenen. Verzoeker werd vergezeld door haar zus, [REDACTED]. Verweerder werd vertegenwoordigd door [REDACTED] beleidsadviseur Wonen, die werd vergezeld door [REDACTED] beleidsadviseur Wonen, en bijgestaan door [REDACTED] jurist Bestuurlijke en Juridische Zaken.

3 Feiten

- 3.1 In de gemeente van verweerder bevinden zich twee woonwagenlocaties, met in totaal 37 standplaatsen. Verzoeker is geboren en opgegroeid in een woonwagen op één van deze locaties, waar zij tot op heden samen met haar ouders woont.
- 3.2 Verzoeker is in 2017 meerderjarig geworden en staat sindsdien ingeschreven voor het verkrijgen van een eigen woonwagenstandplaats bij Digitaal AanmeldKantoor (DAK - voorheen WoningNet), een regionaal woonruimteverdeelsysteem voor de Gooi en Vechtsreek.

4 Standpunt verzoeker

- 4.1 Verzoeker stelt dat verweerder haar discrimineert op grond van ras door haar geen reëel uitzicht te bieden op een woonwagenstandplaats. Zij staat sinds 2017 ingeschreven voor een woonwagenstandplaats, maar heeft hier nog steeds geen zicht op. Zij woont daarom nog steeds noodgedwongen bij haar ouders. Verweerder doet onvoldoende tot niets om het zicht op een woonwagenstandplaats te vergroten. De gemeente heeft sinds 2013 geen woonbehoefteonderzoek uitgevoerd. Verder is binnen de gemeente van verweerder geen woonwagenebeleid vastgesteld of van kracht, hetgeen betekent dat het huidige aanbod van woonwagenstandplaatsen als uitgangspunt wordt gehanteerd en er geen actief beleid wordt gevoerd ten aanzien van uitbreiding of aanpassing van de voorraad.

Oordeel: 2025-130
Vervolgveld: 2

Ten slotte is niet duidelijk wat het toewijzingsbeleid is van de gemeente, waardoor verzoeker niet weet op basis van welke criteria een vrijkomende woonwagendstandplaats wordt toegewezen.

5 Standpunt verweerder

- 5.1 Verweerder betwist dat hij verboden onderscheid maakt op grond van ras. Hij biedt verzoeker wel een reëel zicht op een woonwagendstandplaats. De wachttijd voor woonwagendbewoners is niet langer vergeleken met die van mensen die wachten op een sociale huurwoning. Verweerder heeft in januari 2025 een extern onderzoeksbureau geselecteerd en in maart 2025 de opdracht gegeven om een behoefteonderzoek naar standplaatsen uit te voeren, waarvan de resultaten binnenkort beschikbaar zullen zijn. Zodra dit het geval is, zal verweerder overgaan tot het ontwikkelen van een beleidsplan. Verweerder is ten slotte niet bekend met het toewijzingsbeleid, aangezien de toewijzing van woonwagendstandplaatsen verloopt via het algemene woonruimteverdeelsysteem van DAK.

6 Beoordeling

- 6.1 Het College komt als volgt tot zijn oordeel. Het zal eerst een uiteenzetting geven van het juridisch kader (overweging 6.2-6.3). Vervolgens oordeelt het College of er sprake is van verboden onderscheid, waarbij het eerst onderzoekt of en in hoeverre verweerder de wachttijd voor standplaatszoekenden in kaart heeft gebracht, of en op welke manier verweerder een woonbehoefteonderzoek heeft uitgevoerd en ten slotte of verweerder een beleid heeft ontwikkeld met betrekking tot de realisatie van woonwagendstandplaatsen (overweging 6.4-6.8). Vervolgens buigt het College zich over de vraag of in een zo gelijkwaardig mogelijk aanbod van woonruimte wordt voorzien voor woonwagendbewoners en voor personen die wachten op een sociale huurwoning (overweging 6.9-6.11). Ten slotte beoordeelt het College het systeem dat verweerder toepast voor de toewijzing van woonwagendstandplaatsen (overweging 6.12) en eindigt het met een conclusie (overweging 6.13-6.14).

Juridisch kader

- 6.2 Artikel 7a, eerste lid, Algemene wet gelijke behandeling (Awgb) verbiedt het maken van onderscheid op grond van ras bij sociale bescherming. Het begrip sociale bescherming zoals hier bedoeld moet ruim worden opgevat en heeft mede betrekking op huisvesting. Het handelen van verweerder waar het verzoeker om gaat is gericht op het voorzien in huisvesting en valt daarmee onder de reikwijdte van deze bepaling.
- 6.3 Het College heeft eerder geoordeeld dat Sinti, Roma en woonwagendbewoners, die zich van generatie op generatie als zodanig manifesteren en die zich beschouwen als een bevolkingsgroep met een van andere bevolkingsgroepen te onderscheiden cultuur, onder het begrip ras vallen, zoals bedoeld in de Awgb. Deze definitie wordt ook door de rechtspraak toegepast (vergelijk Gerechtshof 's-Hertogenbosch 11 juni 2024, ECLI:NL:GHSHE:2024:1892 en Rechtbank Den Haag 29 mei 2024, ECLI:NL:RBDHA:2024:7830).

Oordeel: 2025-130
Vervolgel: 3

Volgens vaste jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) is het woonwagenvoer een wezenlijk onderdeel van de cultuur van Sinti, Roma en woonwagenvoer (EHRM 18 januari 2001, ECLI:CE:ECHR:2001:0118JUD002723895 (*Chapman/Verenigd Koninkrijk*), ro. 73, en meer recent EHRM 17 oktober 2013, ECLI:CE:ECHR:2016:0428JUD002701307 (*Winterstein/Frankrijk*). Verzoeker beschouwt zichzelf als behorend tot de groep van woonwagenvoer, hetgeen door verweerder niet wordt bestreden. Ze woont vanaf haar geboorte op een woonwagenlocatie. Ze vindt het hecht bij elkaar leven en wonen in familieverbanden belangrijk. Het College is op grond van het voorgaande van oordeel dat verzoeker een beroep kan doen op bescherming van de grond ras van de Awgb (zie College voor de Rechten van de Mens 28 mei 2015, 2015-61, overweging 3.5).

Verboden onderscheid?

- 6.4 Uit artikel 7a Awgb vloeit voort dat verweerder moet voorzien in een zo gelijkwaardig mogelijk aanbod van woonruimte voor zowel bewoners van sociale huurwoningen als voor woonwagenvoer. Om te kunnen onderbouwen dat daarin daadwerkelijk wordt voorzien, is in ieder geval nodig dat onderzoek wordt verricht naar de behoefte aan woonwagenstandplaatsen en dat een koppeling tot stand komt tussen de vastgestelde behoefte van standplaatszoekenden en het aantal beschikbare woonwagenstandplaatsen. Op basis daarvan moet beleid worden ontwikkeld om - naar gelang de behoefte - extra woonwagenstandplaatsen aan te leggen (vergelijk College voor de Rechten van de Mens 19 december 2022, 2022-155, overweging 6.6 en College voor de Rechten van de Mens 8 oktober 2020, 2020-81, overweging 6.4).

Woonbehoefteonderzoek en beleid

- 6.5 Het College overweegt dat voor een goed standplaatsenbeleid het in eerste instantie van belang is om de omvang van de vraag te weten. In het Beleidskader gemeentelijk woonwagen- en standplaatsenbeleid van het ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties 2018 (hierna: Beleidskader BZK) is vermeld hoe het onderzoek naar de behoefte aan woonwagenstandplaatsen kan worden uitgevoerd. Dit kan bijvoorbeeld door middel van het hanteren van een wachtlijst, waarbij kan worden aangesloten bij de reguliere wachtlijst van een woningcorporatie of een regionaal woonruimteverdeelsysteem, waar een woningzoekende kan aangeven belangstelling te hebben voor een standplaats. Ook het hanteren van een afzonderlijke wachtlijst voor standplaatsen is een mogelijkheid. Met een analyse op basis van bestaande data kan een eerste inzicht worden verkregen in de toekomstige kwantitatieve behoefte aan standplaatsen. Als er lange tijd geen wachtlijst is geweest of actief beleid is gevoerd, dient een woonbehoefteonderzoek uit te worden gevoerd om de behoefte aan standplaatsen in kaart te brengen. Uit de Wegwijzer gemeentelijk woonwagen- en standplaatsenbeleid (hierna: Wegwijzer VNG) volgt dat door middel van een nadere enquête een goed beeld kan worden verkregen van de actuele vraag naar standplaatsen en woonwagens en de toekomstige woonbehoefte (zie Wegwijzer VNG, p. 31).

Oordeel: 2025-130
Vervolgel: 4

- 6.6 Vast staat dat verweerder geen zicht heeft op de behoefte aan standplaatsen op basis van een wachtlijst. Er is geen afzonderlijke wachtlijst voor standplaatsen en de 'algemene' wachtlijst wordt door een andere partij beheerd. Het College constateert dat verweerder tot op heden de behoefte aan woonwagendstandplaatsen ook anderszins niet in kaart heeft gebracht. Verzoeker heeft aangevoerd dat verweerder in 2013 een woonbehoefteonderzoek heeft verricht, maar dat haar geen inzage in de resultaten is verstrekt. Verweerder heeft in dit verband toegelicht dat hij navraag heeft gedaan bij het gemeentearchief naar het bestaan ervan, maar dat een dergelijk onderzoek niet (langer) te raadplegen is. Een mogelijke verklaring hiervoor is gelegen in het feit dat op grond van de Archiefwet onderzoeken voor een maximale termijn van zeven jaar worden bewaard, waarna zij dienen te worden vernietigd. Het College kan daarom niet vaststellen dat in 2013 dit onderzoek heeft plaatsgevonden dan wel wat de bevindingen waren. Verweerder heeft naar voren gebracht dat hij in maart 2025 een extern onderzoeksbureau de opdracht heeft gegeven om een woonbehoefteonderzoek uit te voeren. Dit onderzoek bevindt zich op dit moment in de afrondende fase. Na definitieve vaststelling van het onderzoeksrapport zal het worden gepresenteerd aan de betrokken deelnemers en belanghebbenden, waarna in overleg met een klankbordgroep beleid zal worden ontwikkeld. Verweerder heeft op zitting niet kunnen concretiseren wanneer het nieuwe woonwagendstandplaatsenbeleid tot stand zal komen.
- 6.7 Hoewel het College waardeert dat verweerder inmiddels een woonbehoefteonderzoek laat uitvoeren, doet dit niet af aan het feit dat dit onderzoek lang op zich heeft laten wachten, en dat sinds de vaststelling van het nieuwe beleidskader BZK ruim zeven jaar is verstreken. In het verlengde hiervan is verweerder evenmin overgegaan tot de ontwikkeling van een woonwagendstandplaatsbeleid, anders dan dat het huidige aantal standplaatsen in stand wordt gelaten. Verweerder heeft verklaard dat dit gezien de complexiteit van het 'beleidsveld Wonen' en de beperkte ambtelijke capaciteit, tot op heden niet mogelijk is gebleken. De totstandkoming van een woonwagendbeleid heeft geen prioriteit genoten, aangezien de nadruk lag op het formuleren van de bredere Woonvisie 2025-2030. Verweerder heeft in deze Woonvisie wel de volgende doelstelling opgenomen: "*We zorgen ervoor dat de woon- en opvangvoorzieningen voor [...] woonwagendbewoners [...] beschikbaar, toegankelijk en kwalitatief goed zijn*". Dat verder nog niet is overgegaan tot de ontwikkeling van een concreet woonwagendstandplaatsenbeleid, staat los van het ras van woonwagendbewoners en is uitsluitend het gevolg van beperkte tijd, financiële middelen en capaciteit, aldus verweerder.
- 6.8 Het College wijst erop dat uit jurisprudentie van het EHRM volgt dat woonwagendbewoners als sociaal achtergestelde groep ondersteuning moet worden geboden om te verzekeren dat zij effectief van dezelfde rechten kunnen genieten als de meerderheid (EHRM 11 oktober 2016, ECLI:CE:ECHR:2016:0421JUD004657715, *Yordanova e.a./Bulgarije*). Hieruit kan naar het oordeel van het College worden afgeleid dat ook het gelijkheidsbeginsel verder strekt dan een verbod op het uitsluiten van woonwagendbewoners van een effectief huisvestingsbeleid op grond van hun ras. Het betekent dat er een positieve verplichting geldt voor de overheid om de woonvorm in woonwagens en het leven in familieverband te faciliteren en te beschermen.

Oordeel: 2025-130
Vervolgvel: 5

Het College heeft in dit verband als vaste oordelenlijn dat er een gemeentelijke zorgplicht geldt om een beleid voor ruimtelijke ordening te ontwikkelen dat het woonwageneleven voldoende beschermt en faciliteert (zie bijvoorbeeld College voor de Rechten van de Mens 7 augustus 2024, 2024-68, overweging 5.7). Het College is zich terdege bewust van de omvang en de complexiteit van het beleidsveld Wonen en erkent dat de realisatie van extra standplaatsen een gecompliceerde aangelegenheid betreft die de nodige tijd vergt. Dit rechtvaardigt echter niet dat alleen al het uitvoeren van een woonbehoefteonderzoek jarenlang op zich heeft laten wachten. In dit verband wijst het College erop dat uit de Woonvisie 2025-2030 blijkt dat verweerder ten aanzien van reguliere sociale huisvesting wel woningbehoefteonderzoeken en woningmarktverkenningen heeft uitgevoerd om een scherper beeld van de woningvraag te verkrijgen. Het College is van oordeel dat de door verweerder ondernomen stappen, gelet op de verstreken tijd, onvoldoende gevorderd en concreet zijn.

Wachttijd

- 6.9** Op de vraag of in een zo gelijkwaardig mogelijk aanbod van woonruimte wordt voorzien voor woonwagenebewoners en voor personen die wachten op een sociale huurwoning, overweegt het College als volgt. Met betrekking tot de wachttijd voor sociale huurwoningen stelt het College de volgende feiten vast. Binnen het toewijzingssysteem maakt verweerder onderscheid tussen de 'zoektijd' en de 'meettijd'. De 'zoektijd' is de periode vanaf het moment dat een woningzoekende actief reageert op woningaanbiedingen tot aan de acceptatie van de woning. Onder actief reageren wordt verstaan 'minimaal 2x per jaar een reactie plaatsen'. De 'meettijd' betreft de duur van de inschrijving bij DAK. Een langere meettijd verhoogt de kans op het ontvangen van een woningaanbieding. Verweerder neemt de meettijd als uitgangspunt om te bepalen hoelang een woningzoekende gemiddeld op een (grondgebonden) sociale huurwoning moet wachten. Het College volgt deze redenering van verweerder niet. Volgens het College ligt het voor de hand om de gemiddelde zoektijd als uitgangspunt te nemen. Nu verzoeker sinds 2017 actief op zoek is naar een woonwagenestandplaats, vormen actieve woningzoekenden de meest passende vergelijkingsgroep (zie College voor de Rechten van de Mens 5 september 2025, 2025-86, overweging 6.15-6.20). In de gemeente Gooise Meren bedroeg in 2024 de gemiddelde zoektijd voor een reguliere sociale woning 4,1 jaar. Voor alleen grondgebonden sociale huurwoningen betrof de zoektijd gemiddeld 5,4 jaar.
- 6.10** Ten aanzien van de wachttijd voor een standplaats overweegt het College als volgt. Het College stelt op basis van de overgelegde stukken vast dat zich in verweerdere gemeente twee woonwagene locaties bevinden met in totaal 37 standplaatsen. Verweerder hanteert geen afzonderlijke wachtlijst voor woonwagene standplaatsen: de toewijzing verloopt via het algemene woonruimteverdeelsysteem van DAK. Verweerder heeft verklaard dat hij geen inzicht heeft in het aantal standplaatszoekenden en niet bekend is met de gemiddelde wachttijd voor woonwagene standplaatsen. DAK is in het kader van de Algemene Verordening Gegevensbescherming niet bevoegd om gegevens te verstrekken die inzicht verschaffen in het aantal geïnteresseerden in een woonwagene standplaats. Volgens verweerder is er echter geen sprake van discriminatie, aangezien alle woningzoekenden geconfronteerd worden met een lange wachttijd.

Oordeel: 2025-130
Vervolgvel: 6

Verzoeker heeft naar voren gebracht dat de wachttijd voor een woonwagenstandplaats aanzienlijk langer is dan die voor een sociale huurwoning. Sinds het moment dat zij bij DAK staat ingeschreven heeft zij willen reageren op beschikbare woonwagenstandplaatsen. Dit is echter niet mogelijk gebleken nu er in de gemeente van verweerder in deze periode geen enkele woonwagenstandplaats is vrijkomen. De bewoners op de woonwagenlocatie waar zij woonachtig is, zijn overwegend van gelijke leeftijd, circa vijftig tot zestig jaar. Dit betekent dat naar verwachting op zowel korte als op langere termijn er geen, althans slechts een zeer beperkt aantal, woonwagenstandplaatsen beschikbaar zal komen. Vrijwel geen enkele woonwagenbewoner verhuist naar een andere woonvorm of locatie, zodat een standplaats in de praktijk alleen vrijkomt bij overlijden van de bewoners. Bovendien is het onwaarschijnlijk dat er op de andere woonwagenlocatie een standplaats vrijkomt voor verzoeker, omdat standplaatsen in lijn met het afstammingsbeginsel veelal worden toegewezen aan familieleden en zij op die betreffende locatie geen familie heeft wonen.

- 6.11** Het College overweegt als volgt. De gemiddelde zoektijd voor woonwagenstandplaatsen is onbekend. Niettemin overweegt het College dat er voldoende feiten zijn waaruit volgt dat er sprake is van een ongelijkwaardig aanbod. Daarbij maakt het niet uit of een vergelijking wordt gemaakt met de wachttijd die geldt in de hele sociale huursector of alleen met de wachttijd voor grondgebonden sociale huurwoningen (vergelijk College voor de Rechten van de Mens 22 november 2024, 2024-97, overweging 6.7). Verzoeker heeft onbetwist gesteld dat zij sinds haar inschrijving actief zoekt naar een woonwagenstandplaats. Er is echter in de acht jaar dat zij staat ingeschreven geen enkele woonwagenstandplaats vrijgekomen waarop zij heeft kunnen reageren. Het is - op grond van de gemiddelde leeftijd van de bewoners op haar locatie - niet waarschijnlijk dat dit in de nabije toekomst zal veranderen. Gelet op het feit dat het woonwagenbeleid van verweerder betekent dat een standplaats alleen wordt aangeboden als deze vrijkomt bij natuurlijk verloop, concludeert het College dat de wachttijd voor woonwagenstandplaatsen onmiskenbaar een veelvoud bedraagt van de wachttijd voor sociale huurwoningen. Daarom is het College van oordeel dat verweerder niet voorziet in een zo gelijkwaardig mogelijk aanbod van woonruimte voor woonwagenbewoners als voor bewoners van regulier sociale huurwoningen.

Toewijzingsbeleid

- 6.12** Verzoeker heeft opgemerkt dat binnen de gemeente van verweerder geen formeel en transparant beleid bestaat ten aanzien van de toewijzing van woonwagenstandplaatsen. Dat leidt bij verzoeker tot onzekerheid die reguliere woningzoekenden niet hebben. Zo bestaat bij verzoeker onzekerheid over de toepasselijke procedures en haar aanspraak op een woonwagenstandplaats. Zo is haar niet duidelijk of het indienen van een reactie op een reguliere huurwoning tot gevolg heeft dat zij haar positie op de wachtlijst voor woonwagenstandplaatsen verliest. Verweerder heeft gesteld dat de toewijzing van woonwagenstandplaatsen verloopt via DAK, en hij daarom zelf geen inzicht heeft in het verloop van deze procedure.

Oordeel: 2025-130
Vervolgel: 7

Het College wijst verweerder erop dat gemeenten verantwoordelijk zijn voor het beleid met betrekking tot de toewijzingscriteria voor woonwagendplaatsen, aangezien dit onderdeel uitmaakt van het volkshuisvestingsbeleid. Dat de uitvoering van het beleid kan worden opgedragen aan de instantie die is belast met de regionale verdeling van woningen en woonwagendplaatsen, betekent dus niet dat gemeenten worden ontheven van hun verantwoordelijkheid voor de beleidsvoering. Zoals het College eerder heeft geoordeeld zijn woonwagendplaatsen schaarse middelen, waarvoor bij de verdeling het transparantiebeginsel moet worden toegepast. Hieruit volgt dat potentiële gegadigden van schaarse middelen gelijke kansen moeten krijgen om in een transparante procedure mee te dingen naar zo'n middel en dat een gemeente een "passende mate van openbaarheid" moet garanderen met betrekking tot de beschikbaarheid van schaarse middelen, de verdelingsprocedure, het aanvraagtijdstip en de toe te passen criteria (zie College voor de Rechten van de Mens 2 oktober 2025, 2025-94, overweging 6,10 en naar analogie ABRvS 2 november 2016, ECLI:NL:RVS:2016:2927). Deze informatie en daarmee het inzicht in de kans op het verkrijgen van woonruimte als schaarse middelen wordt wel gegeven aan reguliere woningzoekenden. Het College overweegt dat een passende mate van openbaarheid tenminste meebrengt dat verweerder in staat is verzoeker inzicht te verschaffen in de criteria die worden gehanteerd bij het toewijzen van een woonwagendplaats. Indien er tot op heden geen criteria zijn geformuleerd, wijst het College verweerder op het advies als vermeld in het Beleidskader BZK, en de handvaten zoals opgenomen in de Wegwijzer VNG, om heldere criteria vast te stellen op basis waarvan de volgorde op de wachtlijst en de uiteindelijke toewijzing van woonwagendplaatsen plaatsvindt.

Conclusie

- 6.13** Gelet op al het voorgaande is het College van oordeel dat verweerder onvoldoende stappen heeft gezet en onvoldoende concrete actiepunten in de planning heeft om te kunnen oordelen dat verweerder aan verzoeker een reëel zicht biedt op een woonwagendplaats. Omdat het woonbeleid van verweerder ten aanzien van woonwagendlocaties en de uitvoering daarvan uitsluitend de groep woonwagendbewoners nadelig treft, zo ook verzoeker, is sprake van direct onderscheid op grond van ras. Er is sprake van direct onderscheid indien een persoon op een andere wijze wordt behandeld dan een ander in een vergelijkbare situatie wordt behandeld op grond van ras (artikel 1, eerste lid, onder b Awgb). Het maken van direct onderscheid is verboden, tenzij voor het onderscheid een wettelijke uitzondering bestaat. Gesteld noch gebleken is dat hiervan sprake is. Daarom oordeelt het College dat verweerder jegens verzoeker verboden onderscheid maakt op grond van ras bij sociale bescherming.
- 6.14** Ten overvloede overweegt het College als volgt. Verzoeker heeft naar voren gebracht dat verweerder tekort is geschoten in de communicatie ten aanzien van eventuele ontwikkelingen met betrekking tot het woonwagendplaatsenbeleid. Verweerder heeft gesteld dat hij in 2022 is overgestapt naar een nieuw systeem voor de registratie van inkomende en uitgaande correspondentie, waardoor hij geen inzage heeft in eventuele contactmomenten uit de periode 2017-2022. Het College geeft verweerder mee dat het van belang is in de communicatie met belanghebbenden zorg te dragen voor zorgvuldigheid en consistentie. In dat verband had het op de weg van verweerder gelegen om bij de overgang naar een nieuw correspondentie- en registratiesysteem te waarborgen dat eerdere correspondentie traceerbaar en toegankelijk zou blijven.

Oordeel: 2025-130
Vervolgvel: 8

Hoewel het College niet kan vaststellen dat verweerder hierdoor jegens verzoeker (verboden) onderscheid heeft gemaakt op grond van ras, benadrukt het College het belang van een zorgvuldige en consistente communicatie.

7 Oordeel

Verweerder heeft verboden onderscheid gemaakt jegens verzoeker op grond van ras.

Aldus gegeven te Utrecht op 27 november 2025 door ■■■ dr. ■■■ voorzitter,
in tegenwoordigheid van ■■■ ■■■ secretaris.

■■■

■■■

■■■ dr. ■■■

■■■ ■■■